Jumala vai työ

Mikhail Bakunin

Te piikittelette meitä siitä, että emme usko Jumalaan. Me syytämme teitä häneen uskomisesta. Me emme tuomitse teitä tästä. Me emme edes syytä teitä. Me säälimme teitä. Sillä illuusion aika on ohi. Meitä ei voi enää pettää.

Keitä me löydämme Jumalan lipun alta! Keisareita, kuninkaita, virkamiesten virkaintoisen maailman; siellä piileskelevät meidän herramme ja aatelisemme; kaikki Euroopan etuoikeutetut henkilöt, joiden nimet on tallennettu Almana de Gothaan; teollisen, kaupallisen ja pankkimaailman koekaniineita; yliopistojemme patentoituja professoreita; palvelevia valtion virkamiehiät; alempia ja ylempiä poliisiviranomaisia; santarmeja; teloittajia ja pyöveleitä, unohtamatta pappeja, jotka ovat sielumme Valtion ikeeseen orjuttavia pimeitä poliiseja; maineikkaita kenraaleja, julkisen järjestyksen puolustajia; ja viimeiseksi, lieromaisen Lehdistön kirjoittajia.

Tämä on Jumalan armeija!

Te moititte meitä Ateisteina olemisesta. Me emme valita tästä. Meillä ei ole anteeksipyyntöä tarjottavana. Me myönnämme että olemme ateisteja. Sillä mikä ylpeys on sallittu hauraille yksilöille – jotka, kuin vellovat aallot nousevat vain kadotakseen jälleen kollektiivisen elämän yleismaailmalliseen mereen – me ylpeilemme Ateisteina olemisellamme. Ateismi on Totuus – tai pikemminkin kaikkien Totuuksien perusta.

Me emme paina päätämme alas pohtiaksemme käytännöllisiä seurauksia. Me haluamme Totuuden ennen kaikkea. Totuuden jokaiselle!

[–]

Syytämällä meille materialistien haukkumanimeä te uskotte ajaneenne meidät selkä seinää vasten. Mutta olette suuresti erehtyneet. Tiedättekö virheenne alkuperän?

Se mitä te ja me kutsumme materiaksi, ovat kaksi täysin eri asiaa. Teidän materianne on tarua. Tässä se muistuttaa teidän Jumalaanne, teidän Saatanaanne ja teidän kuolematonta sieluanne. Teidän materianne ei ole mitään karkean nöyryyden ja brutaalin hengettömyyden tuolla puolen. Se on mahdoton kokonaisuus, yhtä mahdoton kuin puhdas henkenne – ”materiaalinen absoluutti”.

Ihmiskunnan ensimmäiset ajattelijat olivat välttämättä teologeja ja metafyysikoita. Meidän maallinen mielemme on muodostettu niin, että se alkaa kohota hitaasti – läpi tietämättömyyden labyrintin, vikojen ja virheiden kautta – kohti pientä Totuuden palasen omistusta. Tämä tosiasia ei suosi ”menneisyyden kunniakkaita oloja”. Mutta meidän teologimme ja metafyysikkomme ottivat typeryytensä vuoksi kaiken, joka näin ilmeni, rakentaakseen valtansa, liikkeensä, elämänsä,

älykkyytensä; ja syvällekäyvällä yleistyksellä kutsuivat sitä henkiminäksi. Heidän ajatuksensa säilyivät sellaisen alkuvaiheen valinnan jälkeen ja – tiedostamattomasti koko todellisuuden maailmasta kehittyneenä – elottomalle ja muodottomalle jäännökselle he antoivat materian nimen. He olivat sitten yllättyneitä nähdessään, että tämä materia – joka samoin kuin heidän henkensä, oli olemassa vain mielikuvituksessa – näytti käyvän elottomaksi ja typeräksi, kun sitä verrattiin heidän jumalaansa, ikuiseen henkeen! Ollakseni suora, me emme tunne tätä Jumalaa. Me emme tunnusta tätä materiaa.

Materian ja materiaalin käsitteillä me ymmärrämme asioiden kokonaisuuden, koko ilmiömaailman eri vivahteet sellaisena kuin me sen tunnemme, lähtien yksinkertaisimmista epäorgaanisista kappaleista aina monimutkaisiin neron mielentoimintoihin saakka; kauneimpiin tuntemuksiin, korkeimpiin ajatuksiin; sankarillisimpiin tekoihin; uhrauksen ja omistautumisen tekoihin; velvollisuuksiin ja oikeuksiin, sosiaalisen elämämme kieltäymykseen ja egoismiin saakka. Orgaanisen elämän ilmentymät, yksinkertaisten kappaleiden luokat ja ominaisuudet; sähkö, valo, lämpö ja molekyylien vetovoima, ovat kaikki meidän mielellemme vain monia tuon materiaksi kutsumamme kokonaisuuden kehityssuuntia. Nämä kehityssuunnat ovat läheisen veljeyden ja vaikuttimien voiman ykseyden leimaamia.

Me emme pidä tätä olemisen kokonaisuutta ja sen muotoja ikään kuin ikuisena ja absoluuttisena olemuksena, kuten panteistit tekevät. Mutta me pidämme sitä tuloksena, alati muuttuneena ja alati eri toimien ja reaktioiden muotojen kautta muuttuvana ja jatkuvana todellisten toimijoiden työn kautta, jotka ovat syntyneet ja eläneet sen keskellä. Teologien uskontunnustusta vastaan minä asetan nämä säädökset:

1. Että jos olisi olemassa Jumala, joka maailman loi, niin koko maailmaa ei koskaan olisi ollut olemassa.

2. Että jos Jumala olisi nyt, tai olisi koskaan ollut luonnon hallitsija, luonnolliset, fysikaaliset ja yhteiskunnalliset lait eivät koskaan olisi olleet olemassa. Kaikki olisi esitetty täydellisen kaaoksen näytöksenä. Ylhäältä alaspäin hallittuna se olisi muistuttanut poliittisen Valtion laskelmoitua ja suunniteltua epäjärjestystä.

3. Että moraalilain tuleminen moraaliseksi, loogiseksi ja todelliseksi laiksi, onnistuu ainoastaan silloin, kuin se saa alkunsa ihmisyhteisön tarpeista.

4. Että Jumalan idea ei ole välttämätön moraalilain olemassaololle ja toiminnalle. Kaukana tästä, se on häiritsevä ja sosiaalisesti turmeleva tekijä.

5. Että kaikki jumalat, menneet ja nykyiset, ovat olleet olemassaolonsa velkaa inhimilliselle mielikuvitukselle, joka on lähtenyt liikkeelle alkukantaisen eläimellisyytensä kahleista.

6. Että mikä tahansa ja jokainen jumala, joka kerran on nostettu valtaistuimelleen, koituu ihmiskunnan kiroukseksi ja luonnolliseksi tyrannien, sosiaalisten puoskarien ja ihmiskunnan hyväksikäyttäjien liittolaiseksi.

7. Että Jumalan karkotus tulee olemaan välttämätön seuraus ihmiskunnan voitosta. Se tulee tarkoittamaan Taivaallisen pois sysäämistä ja halventamista.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Mikhail Bakunin
Jumala vai työ

Haettu 26.7.2012 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20071223175816150
Bakunin. Osa esseestä Jumala vai työ, 1867. Käännös julkaistu alkunperin Ville-Juhani Sutisen blogissa Susi rajoilla – merkkejä mielestä & maailmasta http://susirajoilla.blogs.fi/

fi.theanarchistlibrary.org